

[Перейти до змісту](#) ▼

ПОСЛАННЯ ВЛАДИКИ БОГДАНА «ПАЛОМНИКИ НАДІЇ ВІД РАБСТВА ДО СВОБОДИ»

06.01.2025 р.

Послання Преосвященного Владика Богдана, апостольського екзарха для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії, з нагоди Ювілейного 2025-го року.

«ПАЛОМНИКИ НАДІЇ ВІД РАБСТВА ДО СВОБОДИ»

«Надіятися буду на Господа і Він спасе мене: Бо з нами Бог!»
(Велике Повечір'я)

ДОРОГІ У ХРИСТІ!

Святійший Отець Франциск, згідно з прадавньою традицією Вселенської Церкви, проголосив 2025-й рік Ювілейним роком, який має стати «для всієї Церкви інтенсивним досвідом благодаті та надії» (Св. Отець Франциск, Булла проголошення Звичайного Ювілейного року «Spes non confundit» – «Надія не засоромить», 6). Потреба такого досвіду є тим більш нагальною, оскільки сучасне людство, «забувши трагедії минулого, знову занурюється в трагедію війни, переживає нове важке випробування, в якому численні народи пригноблені жорстокістю насильства» (Там же, 8).

ЮВІЛЕЙНИЙ РІК – ЧАС ВІДНОВЛЕННЯ І УКРІПЛЕННЯ НАДІЇ

Наш український народ, ставши жертвою російської агресії, яка триває впродовж століть, а у наших часах виявила усю свою безжальну і пекельну сутність, як ніякий інший, очікує і потребує з неба знаку надії, що стане посланням визволення і запорукою тривалого та справедливого миру на наших землях і в усій Європі.

Роздумуючи над біблійними джерелами Ювілейного року, Отець і Глава нашої Церкви Блаженніший Святослав у своєму Посланні «Ісус Христос – наша надія» наголошує:

«Принципи і приписи ювілейного року стосуються повернення до витоків, відновлення справедливості, здійснення милосердя, звільнення від рабства, прощення боргів і примирення. Це час надії та відродження, повернення додому та відновлення сімей, оновлення відносин з Богом та ближніми, – час подяки Господу та втішання Його дарами. Ювілейний рік вказує на безмежне Боже милосердя і здатність змінити навіть те, що здається безнадійно втраченим» (п. 5–6).

З такою вірою у серці ми, українці, хоч слабкості і незахищені, все ж не втрачаємо відваги та з надією йдемо назустріч завтрашньому дню, бо знаємо, що вже сьогодні з нами Бог, Який нас дотепер провадив і Який не покине нас ніколи. У Ньому ми поклали усю нашу надію, кажучи словами псалмоспівця:

«Марна надія конем перемогти, кінь не врятує великою силою своєю. Ось очі Господні на тих, що уповають на Його ласку, щоб рятувати їхнє життя від смерти і жити їх у голоднечі. Душа наша Господа чекає; Він – наша допомога, щит наш.

Ним веселиться наше серце, бо на святе Його ім'я ми уповаєм; Нехай Твоя ласка, Господи, буде над нами, бо ми надіємось на Тебе» (Пс. 33, 17–22).

Господні милосердні очі скеровані до нас. Його ласкаві і всесильні обійми відкриваються до нас. Господь бажає вилити на нас потоки свого милосердя і своєї благодаті. Цей рік – це Рік надії, а ми, входячи в цей Рік як паломники надії, покликані ставати знаком та носіями надії для наших ближніх, які, можливо, знемагають і опускають руки.

ПОВНИЙ ВІДПУСТ – ОСОБЛИВО ЦІННИЙ ДАР ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ

Господь у цьому році відкриває перед нами навстіж Двері Свого Пресвятого Серця, Двері милосердної любові, яка зцілює, оживляє, відновлює надію. Цей дар Божої милосердної любові, яка прощає гріхи і зцілює рани, завдані гріхами, стане особливо відчутним у досвіді повного ювілейного відпусту.

Прийнявши його, ми, поряд з прощенням гріхів, отриманим у Таїнстві примирення і покаєння (св. Сповіді), вдостоїмося рівно ж прощення усіх дочасних кар, які ми спроваджуємо на себе нашими гріхами, як рівно ж –

очищення душі з усіх залишків гріха, які перешкоджають нам у повному єднанні з Богом. Із дару цього повного ювілейного відпусту ми можемо скористатися самі для себе, або ж можемо дарувати його нашим дорогим усопшим, зокрема, рідним, жертвам війни, загиблим захисникам і захисницям, які у вічності, можливо, ще не очистилися до кінця, а тому потребують наших молитов і нашої духовної підтримки, щоб вже навіки і остаточно поєднатися із Господом.

ЯК ПРАКТИЧНО МОЖНА ОТРИМАТИ ЮВІЛЕЙНИЙ ДАР ПОВНОГО ВІДПУСТУ?

Загальні умови для отримання повного відпусту є такими: мати намір прийняти повний ювілейний відпуст; відректися у своєму серці гріха і всякого прив'язання до гріхів; приступити до св. Таїнства покаяння (Сповіді); прийняти св. Причастя; помолитися в наміренні Святійшого Отця «Отче наш», «Богородице Діво» і «Слава Отцю...».

Виконуючи ці вступні загальні умови, повний ювілейний відпуст можуть отримати ті віруючі, які:

- а)** Візьмуть участь у побожному паломництві до будь-якого ювілейного святого місця (у Римі, у Святій Землі, у Екзархаті, чи в інших ювілейних місцях у різних куточках світу), де братимуть участь в урочистих богослуженнях, зокрема у Святій Літургії, помоляться Хресну дорогу, молитву на Вервиці, Акафіст чи богослуження Молитвослова (Часи, Вечірню тощо).
- б)** Здійснять побожні відвідини святих ювілейних місць і там присвятять належний час молитві перед Святими Тайнами у храмі, або розважанням, завершуючи їх молитвою «Отче наш», «Вірую» та молитвою до Пресвятої Богородиці, завдяки чому *«паломники надії зможуть відчутти близькість найлюбішої з-посеред усіх матерів, Яка ніколи не покидає своїх дітей»* («Надія не засоромить», 24).
- в)** Візьмуть участь у духовних місіях, реколекціях, формаційних зустрічах, де буде викладатися наука Вселенської Церкви з поясненням документів Другого Ватиканського Собору і Катехизму Католицької Церкви;
- г)** Здійснять діло милосердя зокрема щодо найбільш нужденних і страждаючих братів і сестер, згідно з євангельською наукою Господа Ісуса, а саме, діла милосердя щодо тіла: голодного нагодувати; спраглого напоїти; нагого зодягнути; подорожного в дім прийняти; недужому послужити; ув'язненого відвідати; померлого похоронити, не забуваючи рівно ж і діл милосердя щодо душі: грішника направити; невіжу навчити; сумніваючомуся добру раду дати; сумного потішити; кривду терпеливо зносити; образу з серця прощати; за живих і померлих молитися.
- е)** Відвідають братів і сестер, які перебувають у крайній потребі і нужді, як от недужих і поранених, ув'язнених, самотніх осіб похилого віку, осіб з особливими потребами (інвалідів) тощо, так, неначе б здійснили

паломництво до самого стражденного Христа (пор. Мт. 25, 34–36) (пор. Апостольська Пенітенціарія, Норми щодо надання відпусту під час Звичайного Ювілею 2025-го року).

Як бачимо, перелік можливостей отримання повного ювілейного відпусту є дуже широкий і це не випадково. Такий підхід «дозволяє відкрити, наскільки безмежним є Боже милосердя» («Надія не засоромить» 23). А окрім цього, Церква бажає в цьому Році плекати у своїх вірних чесноти євангельської милосердної любови та розбудовувати мережу солідарності і взаємної підтримки, яка охоплює і страждаючих поряд з нами і наших усопших братів і сестер.

ПАЛОМНИЦТВА ДО ЮВІЛЕЙНИХ МІСЦЬ І ХРАМІВ

Моментами особливо інтенсивного духовного досвіду у Ювілейному році повинні стати паломництва до святих ювілейних місць. У Римі впродовж усього року передбачені численні заходи, в яких бажаючі як поодинці, так і у складі паломницьких груп, зможуть взяти участь, щоб духовно оновитися і освятитися. Докладну інформацію про це можна знайти на офіційній [ватиканській сторінці](#) Ювілейного року.

На одну знакову подію я все ж хочу окремо звернути Вашу ласкаву увагу. Йдеться про ювілейну Літургію в соборі святого Петра у Римі в суботу, 28 червня, яку очолить Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у співслужінні членів Синоду Єпископів УГКЦ. До участі у цій Літургії я сердечно запрошую Вас усіх уже тепер, а отців-душпастирів прошу подбати про належну організацію такого паломництва для наших вірних. Наша молитва в Римі у цей день, за умов, коли багато наших співвітчизників не зможуть прибути з України, стане цінною нагодою спільно з Головою Церкви благати Господа про мир у нашій Батьківщині та нагадати всьому світові про трагедію, яку переживає наш народ.

Оскільки не всі зможуть вдатися на прощу чи то до Вічного міста, чи до Святої Землі, – у нашому Екзархаті визначені три храми, які стануть місцем ювілейних паломництв, а саме: катедральний храм Покрова Пресвятої Богородиці і св. Ап. Андрія Первозванного у Мюнхені; храм Усіх Святих у м. Гамбург та храм Блаженного Климентія Шептицького у Стокгольмі (Швеція). Саме сьогодні, 5 січня, коли у наших храмах отці будуть читати це Послання, у Стокгольмі ми відкриємо третій ювілейний храм нашого Екзархату.

У цих ювілейних храмах на Вас, паломників надії, щоденно чекатимуть священнослужителі, щоб уділити Вам Таїнство покаяння (Сповіді), відправити ювілейні Богослуження чи приділити Вам необхідний час і увагу для духовної розмови. Задля кращої підготовки паломництва, чи то індивідуально, чи з групою парафіян або друзів, контакти до душпастирів у цих храмах можна знайти на [веб-сторінці](#) Екзархату.

ПАЛОМНИЦТВО НАДІЇ ПІД ПРОВОДОМ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Дорогі у Христі! Наше паломництво від рабства до свободи, яке ми розпочали понад 30 років тому і в якому тепер натрапляємо на розпачливий спротив ворожого Богові і людям російського тоталітарного режиму, стало для нашого народу, як про це слушно зауважує Святійший Отець Франциск «паломництвом Хресної дороги», адже наші співвітчизники часто «змушені залишати свою батьківщину, свої святі землі, звідки насильство і нестабільність виганяють їх до безпечніших країн. Для них надія на те, що їх любить Церква, яка їх не покине, але піде за ними, куди б вони не пішли, робить знамення Ювілею ще більш промовистим» («Надія не засоромить», 5).

Господь Ісус, переможець гріха і пекла, не тільки бачить біль свого народу, Він у ньому і з ним страждає та веде його переможною ходою до світла Воскресіння і нового життя. Це нове життя, життя, натхненне духом самопожертви і відданої до кінця любові, уже торує собі шлях у наших серцях і на нашій скропленій кров'ю і сльозами батьківській землі. А світло воскресіння вже зараз переможно світить у душах мільйонів українців, які перед лицем усього світу з вірою в серці заявляють: *«Лише у Бозі душа моя має спочинок, у Ньому бо моя надія. Лиш Він – моя скеля й моє спасіння, мій захист, – я не захитаюсь»* (пор. Пс. 62, 2.6–7).

То ж вирушаймо у дорогу, Паломники надії! Будучи витривалими в молитві, терпеливими у випробуваннях, жертовними в ділах милосердя, єднаймося із Господом Ісусом, Воскреслим з мертвих, віддаючи у Його руки наші провини і гріхи та відкриваючи наші серця до дару повного прощення і животворної любові, якою Господь прагне відновити і скріпити в нас надію. *«Адже надія народжується з любові і ґрунтується на любові, яка впливає з простромленого Серця Ісуса на хресті»* («Надія не засоромить», 3).

Нехай у цьому паломництві освітлює нам шлях світло Святого Духа і супроводжує нас Пресвята Богородиця – Мати Неустанної Помочі, а благодать Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога і Отця і причастя Святого Духа нехай буде з усіма Вами!

† Богдан, Апостольський Екзарх

Дано у Мюнхені при катедральному соборі Покрову Пресвятої Богородиці та св. ап. Андрея Первозванного у день пам'яті святого пророка Малахії; святого мученика Гордія, дня 3 січня 2025 року Божого.

Послання владика Богдана «Паломники надії від рабства до свободи»	1
Випуск 69 «Хроніки періоду великої війни»	8
З Харкова з великою надією та натхненням.....	9
Молодь з Ганновера поділилась радістю народження Ісуса з парафіянами катедрального храму	11
Катехиза з єпископом	13
Процесія світла з нагоди ювілейного року «апостола Баварії»	14
У Данії провели «Український творчий вечір»	15
Владика Богдан звернувся до українців у Лейпцигу із закликом до молитви, віри та єдності	16
Папа: поєднання війни та холоду – трагічне, шукання миру – обов'язок всіх	18
«Чудеса Різдва» біля Патріаршого собору.....	19
В Україні відбувся перший Військовий молитовний сніданок.....	21
Глава УГКЦ: «Немає більшої любові, ніж та, що віддається за інших»	22
«Якщо вважати це призначення честю, то ця честь належить не мені, а нашій Церкві-мучениці», – кардинал Микола Бичок.....	24
«Тільки в єдності та солідарності ми можемо подолати труднощі й стати міцнішими», – Глава УГКЦ у Посланні на Ювілейний рік	27
Прем'єра різдвяної кантати у Мюнхені.....	29
Владика Богдан проголосив відпустові храми з нагоди Ювілейного 2025 року Божого	30
Музика стала мовою вдячності	31
Відкриття ювілейних дверей у храмі Всіх Святих у Гамбурзі	32
«Запевняємо вас у нашій молитві», – владика Богдан до німецького народу.....	36
Передріздвяна єдність: семінаристи УГКЦ і ПЦУ записали спільну колядку.....	37
Святий вечір українців з єпископом	39
Глава УГКЦ на Різдво: Ми віднайшли новонародженого Ісуса між дітьми та старцями в бомбосховищі	41
Владика Богдан у день Різдва Христового: «Вдячність, віра та любов – дари для новонародженого Спасителя»	45
У Мюнхені відкрили Ювілейні двері.....	47
Ювілейний Рік надії розпочали і на лінії фронту	49
Діти Майдану ч. 2	52

**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
смівість, всі чини ангельські з радістю пішли
вслід за тобою на битву за ім'я і славу свого
Владики, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

Архистратиг Михаїл – скульптура роботи
Анатолія Куца, встановлена 2002 року
в Києві на Майдані Незалежності
на Печерських воротах

24.02.2022 – ?

Випуск 69 «Хроніки періоду великої війни»

Автор: Александер Малаховський

З ХАРКОВА З ВЕЛИКОЮ НАДІЄЮ ТА НАТХНЕННЯМ

18.11.2024 р.

ПІД ОБСТРІЛАМИ І НАЛЬОТАМИ, МАБУТЬ, МАЛО МІСЦЯ ДЛЯ ОПТИМІЗМУ, АЛЕ Є ПРОСТІР ДЛЯ НАДІЇ

В Україні сьогодні вирішується доля демократії. Українці своїм спротивом російській агресії декларують готовність відстоювати демократичні цінності. Попри жахливі наслідки війни, різні покоління українців, а зокрема молодь, борються за свою землю, ідентичність, свободу і стають прикладом для світу. Чи світ готовий стояти з нами пліч-о-пліч?

Цієї осені я мав нагоду відвідати Харків, який постійно перебуває у полі світової уваги. Може це для когось прозвучить святотатством, але місто мене надихнуло. Так, те, що тут відбувається з початком повномасштабного вторгнення, дуже лякає: постійні прильоти, удар по ОДА, по університетах, зокрема по Національному університету ім. Каразіна, де я мав честь зустрітися із керівництвом і студентами. Але це все не знищує людського духу.

Незважаючи на обстріли і смертельну небезпеку, гордий Харків тримається та не здається. Харків'яни не опускають рук і, нехай з певними обмеженнями, все ж продовжують жити. Вони зібрані та згуртовані, зберігають спокій, працюють, втілюють свої плани у життя. Університет Каразіна вже довгий час не має очного навчання, але студентський дух живий, студенти продовжують жадібно пізнавати світ.

Я був вражений від інформації, що у місті зареєстровано понад 2,5 тисячі волонтерських організацій. Діють не всі, але все одно число захоплює. Звісно, я не маю ілюзій і розумію ту глибоку втому, яку проживають харків'яни. Але коли я бачу, скільки тут залишилося людей та почув, скільки повернулося навіть після початку повномасштабного вторгнення, то розумію, як важливо підтримувати харків'ян, бути з ними, бо саме в Україні, в таких містах, як Харків, вирішується доля демократії, міжнародного права. І тут я відчув велику надію та натхнення.

Війна змушує нас йти на глибину. Вона може розбити людину, вкоренити в її свідомості глибоке розгублення, особливо, коли ми втрачаємо рідних. До цього не можна підготуватися, але, проживаючи пекучий біль, українці не втрачають своєї людяності та залишаються вдячними.

Жахливі обставини війни підштовхують нас подивитися на земне життя з перспективи вічності. На моє переконання те, як ми сприймаємо смерть, впливає на наше життя тут і сьогодні. І університети мають готувати молодих людей до багатьох речей, і також – до смерті, в значенні її переосмислення.

Також молоді люди мають розуміти необхідність своєю працею демонтовувати структури лукавства чи несправедливості, які розділяють суспільство і породжують людей без цінностей. Але разом з тим слід розуміти, що у багатьох людей зміни можуть викликати розгубленість, гнів, страх, нерозуміння. Бо що залишиться на місці, з якого щось демонтували?

Тож ми не можемо просто руйнувати, не породжуючи нічого нового. Недостатньо викорінювати зло – треба творити добро.

Нам також потрібна надія. Надія – це не оптимізм чи позитивний вайб. Оптимізм запевняє нас, що все буде добре, а надія каже, що «я буду жити, попри все, я можу бути плідним, навіть, якщо це складно, через різні обмеження». Я черпаю надію, дивлячись на свідчення інших людей, яким складно, але які змогли, на свідчення і невтомність мешканців Харкова, Запоріжжя, Кривого Рогу, Дніпра. Під обстрілами і нальотами, мабуть, мало місця для оптимізму, але є простір для надії.

Борис Ґудзяк, Архієпископ і Митрополит Філадельфійський, президент УКУ;
джерело: nu.ua; світлини: УКУ/ФБ

МОЛОДЬ З ГАННОВЕРА ПОДІЛИЛАСЬ РАДІСТЮ НАРОДЖЕННЯ ІСУСА З ПАРАФІЯНАМИ КАТЕДРАЛЬНОГО ХРАМУ

19.12.2024 р.

У парафіяльному залі катедрального храму Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен відбувся показ традиційного українського вертепу в сучасній інтерпретації. Талановиті актори театру «Театроманія 2.0» з м. Ганновера на чолі з режисером Антоном Тельбізовим подарували мюнхенській публіці виставу під назвою «Різдвяна історія».

У затишному парафіяльному залі виставу показали двічі. Впродовж години глядачі подорожували через події створення світу, поринули у різдвяну історію Ісуса, стали свідками перемоги добра над злом і нагадали собі про спокуту людських гріхів.

Ідея створення цієї вистави виникла з моменту знайомства отця Романа Максимціва з режисером Антоном Тельбізовим з Маріуполя. Праця над цим різдвяним проектом заохотила творити нове і дарувати надію іншим людям. Майже всі учасники театрального колективу є вимушеними біженцями з України.

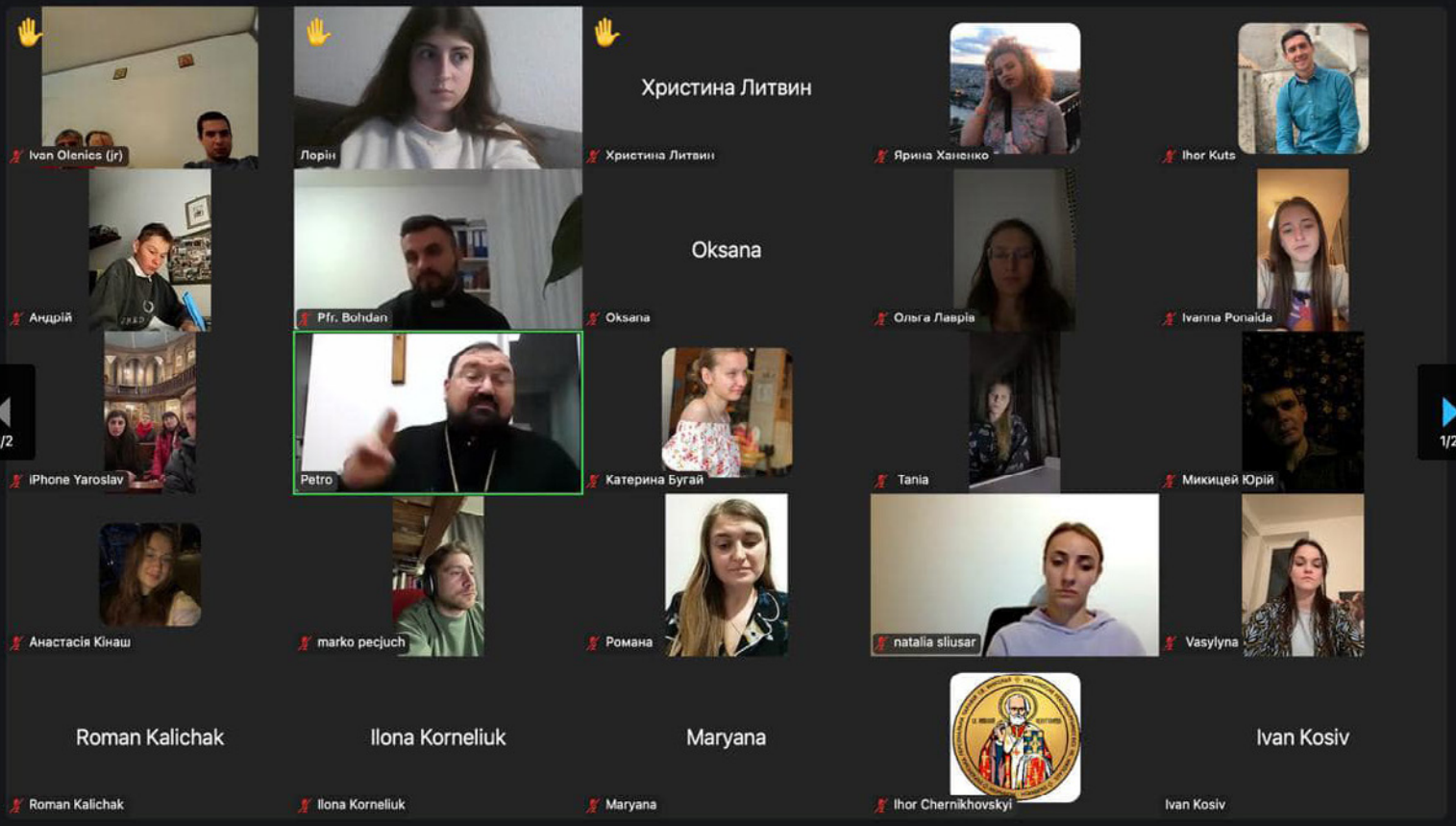
Перед виступом група мала можливість побачити Мюнхен, відвідати різдвяний ярмарок, покуштувати місцеві смаколики, знайти український павільйон і наприкінці відзначити день народження юної акторки Олени.

КАТЕХИЗА З ЄПИСКОПОМ

19.11.2024 р.

«Без єдності з Богом, не може бути єдності з людьми», – такими словами звернувся на початку онлайн-зустрічі, присвяченій поясненню катехизму для молоді «Ми йдемо з Христом», до юних українців у Німеччині та країнах Скандинавії владика Петро Голіней, єпископ-помічник Коломийської Єпархії УГКЦ.

У розмові з молоддю єпископ зазначив, що причиною втрати єдності є гріх. Натомість відновити цю єдність з Богом зможемо лише через Покаяння. «Найвищий вияв єдності і любові бачимо у Пресвятій Трійці», – продовжив архиєрей, «тому маємо тягнутися до тієї єдності, бо ми носимо у собі образ і подобу Божу!».

«Для нас, українців, єдність має дуже велике значення, особливо зараз, коли переживаємо такі важкі випробування. Добрим зразком для побудови цієї єдності для нашого народу є святий Йосафат Кунцевич, котрий залишався вірним Богові та проявляв любов до своїх ближніх», – наголосив єпископ.

На завершення зустрічі Владика Петро, в контексті початку Різдвяного посту, побажав усім присутнім зустрітися з Ісусом і разом з ним прямувати до Неба.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

ПРОЦЕСІЯ СВІТЛА З НАГОДИ ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ «АПОСТОЛА БАВАРІЇ»

22.11.2024 р.

22 листопада владика Богдан взяв участь в екуменічній молитві з нагоди завершення святкування 1300-річчя святого Корбініана – першого єпископа Фрайзінга та «апостола Баварії». Це особлива подія для архієпархії Мюнхена і Фрайзінга, яка розпочалася ще у 2023 році, а завершилася сьогодні святковим богослужінням у м. Фрайзінг.

На завершення святкування ювілейного року св. Корбініана у м. Фрайзінг відбулася Процесія світла від храму Святого Георгія до катедри (саме туди 1300 років тому прибув св. Корбініан).

Опісля відбулася екуменічна вечірня, яку очолив кардинал Рейнхард Маркс, який у своїй проповіді наголосив на великій духовній спадщині святого Корбініана та важливості християнства для усїєї Європи. Архієпископ Мюнхенський і Фрайзінгський згадав також про багатостраждальну Україну, де сьогодні терплять християни.

До слова, у святкуванні взяв участь також єпископ-помічник Львівської Архієпархії УГКЦ владика Володимир Груца.

У ДАНІЇ ПРОВЕЛИ «УКРАЇНСЬКИЙ ТВОРЧИЙ ВЕЧІР»

26.11.2024 р.

У душпастирстві Пресвятої Трійці м. Вайле проведено «Український творчий вечір», в якому взяли участь також українці з міст Орхус та Рандерс.

Подія розпочалася з Божественної Літургії, яку провадив адміністратор парафії о. Василь Смицнюк. Опісля, в залі при церкві, парафіяни мали можливість слухати українські вірші, співати народні пісні та смакувати українськими стравами.

Під час заходу було проведено аукціон та розіграно благодійні лоти, виручені кошти з яких буде передано на будівництво сиротинця для українських дітей в Івано-Франківську.

Джерело: ukrainische-kirche.eu; світлина: Flemming Madsen

ВЛАДИКА БОГДАН ЗВЕРНУВСЯ ДО УКРАЇНЦІВ У ЛЕЙПЦИГУ ІЗ ЗАКЛИКОМ ДО МОЛИТВИ, ВІРИ ТА ЄДНОСТІ

26.11.2024 р.

26 листопада 2024 року Преосвященний владика Богдан завітав до української парафіяльної громади Святого великомученика Юрія у Лейпцигу з нагоди 20-ліття від дня її заснування. У своїй проповіді єпископ звернувся до глибин історичного досвіду, духовних викликів і незламної віри українського народу, закликаючи людей до молитви, єдності та зусиль у боротьбі за свободу й гідність.

Архиерей нагадав, що 35 років тому Господь подарував українському народові свободу, визволивши його з-під тягара

радянського тоталітаризму. Цей період він порівняв із зціленням скорченої жінки з Євангелія (Лк. 13, 10–17), яка, відчувши погляд і дотик Ісуса, змогла розправити плечі.

«Україна постала як вільний народ, але навіть тоді, коли ми прагнули жити гідно, знаходилися "начальники", які намагалися стримати наш рух до свободи», – сказав апостольський екзарх, згадавши історичні спроби світових сил відмовити українців від незалежності.

У проповіді владика Богдан підкреслив, що свобода є найвищою цінністю, даною Богом, і не може бути виміряна економічними показниками чи замінена матеріальними благами.

Він наголосив на важливості духовної сили та єдності у боротьбі за правду, справедливість і добро.

«Ми, українці, – народ, який розправив плечі та буде своє життя на основі свободи, гідності й віри», – наголосив він, показуючи людям також дію Бога у житті цілого народу. «Ми відчули на собі погляд Божий. Господь

зглянувся над своїм народом і вивів його з "червоної неволі" (радянський комуністичний режим), яка нам коштувала мільйони невинних жертв», – сказав архиєрей.

А, згадуючи трагічний час Голодоморів 1932–1933 років, єпископ підсумував ті зlodіяння такими словами: *«Наш народ знає ціну свободи і наш народ ніколи не повернеться до рабства».*

А відтак проповідник закликав людей замислитися над особистим внеском кожного в перемогу України. Він поділився історіями про мужність і самопожертву українців, які борються за Батьківщину, зокрема про лікаря, який пішов захищати Україну, та батька, який втратив сина на війні, але зберігає незламну віру в перемогу.

Єпископ звернув увагу присутніх у храмі на важливість молитви як джерела сили та єдності. *«Молитва – це не просто слова. Це акт довіри й любові, що живить нашу віру й допомагає відкрити серце для Божого дотику»*, – зазначив він, закликаючи присутніх не занедбувати духовного життя навіть у найважчі часи.

Владика Богдан завершив проповідь словами надії: *«Ми переконані, що стоїмо на стороні світла, правди й добра, а там завжди присутній Бог. А де є Бог, там обов'язково буде перемога».*

Зустріч завершилася спільною молитвою за мир, захисників України та благословення для всього українського народу, а слово єпископа стало важливим духовним поштовхом для громади, що прагне підтримувати зв'язок із Батьківщиною навіть далеко від неї.

ПАПА: ПОЄДНАННЯ ВІЙНИ ТА ХОЛОДУ – ТРАГІЧНЕ, ШУКАННЯ МИРУ – ОБОВ'ЯЗОК ВСІХ

01.12.2024 р.

Під час зустрічі з паломниками в першу неділю грудня Папа Франциск звернувся із розлогим закликом, присвяченим ситуації в Україні, яка вступає в чергову зиму в стані війни. Він також висловив підтримку перемир'ю, досягнутому в Лівані, закликавши місцевих політиків подбати про стабілізацію в країні, та висловив стурбованість новим витком війни в Сирії.

«Висловлюю мою стурбованість, мій біль, через війну, яка й далі вмиває кров'ю багатостраждальну Україну. Ми вже майже три роки є свідками жахливої послідовності смертей, поранень, насильства та руйнувань. Першими жертвами цього є діти, жінки, люди похилого віку, немічні. Війна –

це жахіття, війна ображає Бога і людство, війна не щадить нікого, війна – це завжди поразка, поразка всього людства», – сказав Папа Франциск, промовляючи в неділю, 1 грудня 2024 р., до паломників і туристів, які зібралися на площі Святого Петра у Ватикані на молитву «Ангел Господній».

Його розлогий залик, присвячений ситуації в Україні, далі нагадав про те, що ситуація обтяжена настанням зими: *«Зима вже на порозі, що загрожує погіршити становище мільйонів вимушених переселенців. Це будуть дуже важкі місяці для них. Поєднання війни та холоду є трагічним».*

«Я знову звертаюся до міжнародної спільноти і до кожного чоловіка і кожної жінки доброї волі з закликом робити все, що в їхніх силах, щоб зупинити цю війну і зробити так, щоб переважили діалог, братерство, примирення. Нехай же на всіх рівнях помножаться оновлені зусилля. І в той час, коли ми готуємося до Різдва, коли ми очікуємо народження Царя миру, нехай же цьому населенню буде дана конкретна надія. Шукання миру – це відповідальність не декількох, а всіх. Якщо звикання і байдужість до жахів війни беруть гору, весь людський рід зазнає поразки! Дорогі браття і сестри, – закликав Папа Франциск, – не втомлюймося молитися за це населення, яке зазнає таких тяжких випробувань, і випрошувати у Бога дару миру». [...]

«ЧУДЕСА РІЗДВА» БІЛЯ ПАТРІАРШОГО СОБОРУ

05.12.2024 р.

5 грудня, у переддень свята Святого Миколая, біля Патріаршого собору Воскресіння Христового в Києві відкрився святковий простір «Чудеса Різдва». Він пропонує розваги для дітей і всієї родини, а різдвяна подорож розпочалася із зустрічі зі св. Миколаєм у його резиденції.

На початку свята о. Любомир Яворський, патріарший економ, наголосив, що в темний час війни всім, а особливо дітям, дуже потрібні світло, надія, тепло та любов. *«Цей різдвяний простір є місцем, де цим теплом і радістю можна ділитися»*, – зазначив він.

Після цього відбулося урочисте запалення святкової ялинки.

Святковий простір на території Патріаршого собору створено із благословення Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава. Він реалізується за підтримки Митрополичого гуманітарного фонду у США, митрополита Бориса Гудзяка, а також Апостольського екзархату в Німеччині та країнах Скандинавії та владики Богдана Дзюраха.

У переддень свята Святого Миколая резиденцію відвідали діти полеглих героїв. Надалі планується, що різдвяний простір прийматиме дітей із вимушено переселених сімей і дітей-сиріт.

У своїй резиденції св. Миколай слухатиме дитячі мрії та бажання, даруючи малечі радість. Окрім того, на території собору облаштовані інтерактивні зони для занурення у світ фантазії, а також театралізовані вистави, які подарують незабутні емоції. Казкові ярмарки й атракціони створюють справжню святкову атмосферу навіть у непрості часи. [...]

Нагадаємо, що 1 грудня резиденція св. Миколая відкрилася також у Патріаршому домі у Львові. Цю подію відвідав Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, який наголосив на важливості збереження святкової атмосфери для українських дітей, попри труднощі війни.

«Ми святкуємо цей Різдвяний час і присутність святого Миколая у непрості часи, коли війна краде в дітей дитинство і радість. Ворог прагне, щоб діти плакали, але ми, тут, у нашому домі, зробимо все, щоб вони раділи та сміялися. Ніхто не зможе відібрати в наших дітей свято Різдва Христового, у якому ми гуртуємося», – зазначив Патріарх.

В УКРАЇНІ ВІДБУВСЯ ПЕРШИЙ ВІЙСЬКОВИЙ МОЛИТОВНИЙ СНІДАНОК

06.12.2024 р.

6 грудня 2024 року відбувся перший в Україні Військовий молитовний сніданок, який пройшов у стінах трапезної церкви Києво-Печерської лаври під патронатом Президента України. Захід об'єднав близько 200 учасників – священнослужителів кількох конфесій, капеланів, військовослужбовців, волонтерів, політиків та іноземних гостей.

Від Української Греко-Католицької Церкви учасниками заходу були владика Андрій Хім'як, єпископ-помічник Київської архієпархії УГКЦ, о. Андрій Зелінський, ТІ, заступник керівника Департаменту військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ, та військові капелани УГКЦ о. Ростислав Височан, о. Василь Боднар та о. Олег Кришталь.

Президент України висловив глибоку вдячність усім присутнім за єдність, допомогу та їхні молитви за Україну й українців. Глава держави окремо подякував за службу військовим капеланам, які в лавах української армії день у день підтримують моральний дух воїнів. За даними Генерального штабу, у ЗСУ служать понад 300 капеланів від 13 релігійних організацій.

«Особливо вдячний нашим капеланам, тим, хто з хлопцями на першій лінії, та не ховається від усього, через що вони там проходять. Вдячний усім, хто старається збільшити українське капеланство. І я закликаю всі конфесії вести цю роботу, яка дуже важлива й необхідна. У єдності ми пройдемо цю війну та забезпечимо найголовніше – справедливий мир для України», – сказав Президент.

Усі присутні помолилися за мужніх українських воїнів, які щодня захищають рідну землю, за справедливий мир та світле майбутнє України.

Глава УГКЦ: «НЕМАЄ БІЛЬШОЇ ЛЮБОВІ, НІЖ ТА, ЩО ВІДДАЄТЬСЯ ЗА ІНШИХ»

06.12.2024 р.

«Їдучи до вас, я бачив черговий кортеж, який віз героя із фронту додому, того, хто сповнив Євангеліє про любов, того, хто на лінії фронту віддав душу свою за людей своїх». Цими словами до вірних звернувся Глава УГКЦ під час проповіді 6 грудня, у день Святого Миколая та Збройних сил

України. Патріарх очолив Божественну Літургію у с. Старий Лисець, що на Прикарпатті, із нагоди храмового празника.

Отець і Глава Церкви у проповіді акцентував на силі Божої любові. Він сказав, що любов, яка є основною темою Євангелія, не обмежується словами. Це – сила, що діє в реальному житті, зцілює і дає змогу долати всі труднощі.

«Бог любить нас і з себе видає ту силу любові, яка нас зціляє. Сила Божої любові робила блаженними тих, що нічого не мали. Бо хто має Бога, той має все», – зазначив Предстоятель. Він наголосив, що «Бог любить людину, даруючи їй усе, а не вимагаючи від неї взамін нічого».

З нагоди свята Святого Миколая, Блаженніший Святослав нагадав, що для християн київської традиції св. Миколай є «живою, вочлоченою іконою Божої любові». Цей Чудотворець – втілення Божої любові, адже він не лише проповідував Євангеліє, а й сповнював його ділами, рятуючи невинних і віддаючи своє життя за інших.

Окрім цього, Глава Церкви зауважив, що не випадково тепер українці відзначають День Збройних сил України у День святого Миколая. За його словами, захисники та захисниці України рятують неповинних від смерті. Саме їхня жертва дарує нам сьогодні життя.

«Ми вітаємо наші Збройні сили України зі святом, – сказав Блаженніший Святослав. — Мабуть, немає сьогодні такої сім'ї, яка б не молилася за свого чоловіка, сина, брата або сестру, які сьогодні там, сповняючи Христове Євангеліє, віддають душу свою за людей своїх і рятують нас із вами, тих невинних дітей, від смерті».

Вітаючи також парафію Святого Миколая у с. Старий Лисець на Івано-Франківщині зі 100-річчям, Блаженніший Святослав подякував громаді за силу віри, а також Богові за те, що *«з Нього виходить сила і нас усіх надихає, оздоровляє та зцілює»*.

Особливим моментом Літургії стало освячення новоспорудженого іконостасу храму Святого Миколая, а також згадка про священника підпільної Церкви, о. Миколу Волосянка, якого Предстоятель назвав *«живим прикладом сили Божої любові»*. Він відзначив, що через служіння таких священників Церква змогла відновитися, а з її відродженням відновилася і надія для України.

«ЯКЩО ВВАЖАТИ ЦЕ ПРИЗНАЧЕННЯ ЧЕСТЮ, ТО ЦЯ ЧЕСТЬ НАЛЕЖИТЬ НЕ МЕНІ, А НАШІЙ ЦЕРКВІ-МУЧЕНИЦІ», – кардинал Микола Бичок

08.12.2024 р.

8 грудня 2024 року кардинал Микола Бичок очолив Молебень до Богородиці за мир в Україні у патріаршому прокатедральному соборі Святої Софії в Римі. Цей храм також має статус малої базиліки. Саме її Папа Франциск призначив титулярним осідком кардинала Миколи.

Участь у молитві взяло понад 100 гостей із різних країн світу, зокрема спільно помилитися приїхали єпископи УГКЦ з України, делегація від Конференції католицьких єпископів Австралії.

У слові кардинал висловив вдячність Господеві за всі Його ласки та щедроти, зазначивши, що він молиться у «базиліці Святої Софії, яка стала центром духовного життя для українців у вічному місті Римі та далеко поза її межами. У час переслідування ця святиня стала місцем збереження Київської християнської ідентичності та запорукою єдності нашого українського народу на рідних землях і поселеннях».

«Бог об'являє нам свою волю багатьма способами. Божа воля і для мене відкривалася поступово: чи то через релігійне виховання в рідному домі, чи в покликанні до монашества, а відтак до священничого служіння, чи згодом, коли Синод Єпископів нашої Церкви покликав мене до єпископського служіння і довірив опіку над вірними нашої Церкви в Австралії та Океанії.

Ще однією частиною цього таїнственного Божого задуму щодо мене стала несподівана і – мушу щиро признатися – приголомшлива вістка про те, що Святіший Отець Франциск призначив мене кардиналом. Якщо вважати це призначення честю, то ця честь належить не мені, а нашій Церкві-мучениці», – наголосив владика Микола.

ін додав, що розглядає це призначення «як ще один елемент покликання у Церкві, яке я буду намагатися здійснювати в душі послуху Божій волі, Католицькій Церкві як вірний син нашої Помісної Церкви та рідного українського народу».

Також кардинал Микола зачитував заповіт патріарха Йосифа Сліпого, який заповідав пам'ятати собор Святої Софії «як знак і символ знищених та збезчещених українських храмів Божих... А над усе нехай собор Святої Софії буде для вас провідним знаком і свідком Собору живих українських душ, святим місцем молитви й літургійної жертви за померлих, живих і ненароджених».

Відтак він наголосив, що «ці слова актуальні й сьогодні, де ворог намагається знищити нашу християнську, духовну, культурну та національну ідентичність».

БАЗИЛИКА МІНОРЕ ДІ САНТА СОФІА
ПАТІАРІАРШИЙ ПРІКАТЕДРАЛЬНИЙ СОБОР СВЯТОЇ СОФІЇ
УГКЦ
ЮРИЙ НАНСЬК

Владика Микола Бичок розповів, що молитва на вервиці надалі залишається важливою частиною його щоденного молитовного правила.

«Вервиця – це молитва, за допомогою якої ми можемо подолати ненависть і виконати своє покликання посланців і носіїв Божої жертвовної та вірної любові. Саме цей духовний меч допоможе народу України перемогти ворога. Саме сила молитви та заступництво Пресвятої Богородиці дає всім нам силу вести "добру боротьбу" та звіщати Божу любов в Україні й усьому світі», – зазначив кардинал.

Говорячи про вервицю, єпарх Мельбурнський закликав духовенство молитися за нього, «щоб він міг вірно служити Вселенській Церкві та нашій помісній Церкві в цьому моєму новому служінні. Ваші молитви дають мені велику силу нести цей хрест».

«Прошу всіх вас єднатися зі мною у молитві, промовивши одну десятку вервиці за мир в Україні та всьому світі, за Блаженнішого Патріарха Святослава та Синод УГКЦ, за наших воїнів, медиків, капеланів, поранених, полонених, зниклих безвісті та всіх людей, яких торкнула війна», – попросив кардинал Микола Бичок.

7 грудня 2024 року Папа Франциск ввів до Колегії кардиналів нових членів, між якими – єпископ Української Греко-Католицької Церкви в Австралії Микола Бичок, кардинал-пресвітер із титулом Святої Софії.

«ТІЛЬКИ В ЄДНОСТІ ТА СОЛІДАРНОСТІ МИ МОЖЕМО ПОДОЛАТИ ТРУДНОЦІ Й СТАТИ МІЦНІШИМИ», – Глава УГКЦ у Посланні на Ювілейний рік

13.12.2024 р.

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у Посланні з нагоди Ювілейного 2025 року зазначив, що «через допомогу ближнім ми виявляємо свою християнську сутність». Він підкреслив, що у служінні ближньому через добрі вчинки

людина «повертається до найбільшої правди про себе як улюблену дитину Божу, створену з любові та покликану до любові».

Говорячи про події сьогодення, Блаженніший Святослав зауважив, що «наша християнська надія не є марною, а ґрунтується на вірі в Бога, який протягом історії неодноразово визволяв свій народ і відновлював справедливість».

У нашій сучасній історії християнська надія проявляється новим, часом героїчним способом. За словами Глави УГКЦ, «ми є свідками християнської надії, коли бачимо наших новітніх героїв, які в ім'я любові до Бога та Батьківщини щодня йдуть на смерть, – надія тоді має обличчя воїна. Коли бачимо лікарів і парамедиків, які щодня лікують рани нашого народу, хоча знають, що війна завтра може принести нові, – надія тут має обличчя медика. Коли бачимо енергетиків і рятувальників, які щодня розбирають завали та працюють, щоб відновити інфраструктуру наших міст і сіл, хоча знають, що завтра, можливо, новий ракетний удар знищить їх працю, – в цьому разі надія приймає їхнє обличчя.

Надія приймає обличчя й нашої молоді, яка посеред війни вміє любити, творити нові сім'ї та народжувати дітей, хоча усвідомлює, що належить до покоління, яке частіше буває на похоронах своїх однолітків, ніж на весіллях».

Блаженніший Святослав підкреслив, що християнська надія є «секретом стійкості й непереможності нашого народу, який серед війни вміє ціною власного життя захищати свободу, мріяти про краще майбутнє та будувати вже сьогодні кращий світ для своїх дітей. І джерелом цієї надії є воскреслий Христос, який у цьому царстві смерті вказує нам на джерело вічного життя, яке пульсує в нас».

«Сьогодні, коли ми потерпаємо від жахів російської збройної агресії, ми маємо черпати силу й надію із уроків історії спасіння та нашої національної історії, які нагадують нам, що Бог ніколи не покидає свій народ і що після випробувань завжди настає відновлення та відродження», – наголосив Глава УГКЦ.

Він зазначив, що «в умовах теперішньої російської агресії, коли багато хто з нас позбувся домовки, утратив близьких або змушений жити під окупацією, набирають особливого значення слова апостола Павла: "Ісус Христос – наша надія" (I Тим. 1, 1)».

«Ювілейний рік – це нагода для відновлення стосунків із Богом, примирення з ближніми та самим собою. Ми відновлюємо зв'язок із Богом через покаєння та посилену молитву», – зазначив Патріарх.

Він пояснив, що «справжня солідарність полягає в готовності підтримати тих, хто поряд, і зробити все можливе, щоб полегшити їхнє становище».

«Християнську любов характеризує її конкретність. Як конкретним є кожен наш ближній із його неповторними щоденними потребами і переживаннями, так само конкретною має ставати Божа присутність у наших вчинках милосердя: голодного нагодувати, спраглого напоїти, нагого зодягнути, подорожнього прийняти в дім, хворого й ув'язненого відвідати тощо», – пояснив Глава УГКЦ.

Водночас Предстоятель підкреслив, що «сьогодні кожен українець, як в Україні, так і за її межами, має відчувати обов'язок жертвовно служити пораненим воїнам і сім'ям, які втратили рідних на війні».

«Ми повинні пам'ятати про тих, хто повернувся з війни й переживає труднощі адаптації до мирного життя, особливо про поранених. Нехай наші парафіяльні спільноти стануть місцем, де вони можуть знайти розуміння, допомогу та підтримку.

Тільки в єдності та солідарності ми можемо подолати труднощі й стати міцнішими», – наголосив Блаженніший Святослав.

Глава Церкви висловив впевненість, що «ми можемо сподіватися, що на жертві нинішніх поколінь українців постане з волі Божої нова Україна – постане як плід наших спільних зусиль і як звершення нашої надії».

ПРЕМ'ЄРА РІЗДВЯНОЇ КАНТАТИ У МЮНХЕНІ

14.12.2024 р.

14 грудня 2024 року у Мюнхені в катедральному храмі Апостольського екзархату для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії відбулася прем'єра української різдвяної кантати під назвою «На шляху до різдвяного часу» за участі катедрального хору «Покров», хору «MaxVokal», Української камерної філармонії та дитячого хору «Cantus».

Автором даної кантати є італійський композитор L. M. Venaglia, який поєднав традиційну баварську музику з мотивами італійської опери та музику класичної віденської школи.

У різдвяному концерті прозвучали українські колядки, англомовні і німецькомовні різдвяні пісні, між якими лунали розважання владики Богдана з його книги [«Назустріч Різдву Христовому»](#).

ВЛАДИКА БОГДАН ПРОГОЛОСИВ ВІДПУСТОВІ ХРАМИ З НАГОДИ ЮВІЛЕЙНОГО 2025 РОКУ БОЖОГО

21.12.2024 р.

«Святіший Отець Франциск проголосив Звичайний Ювілейний 2025 Рік і запросив до участі в ньому вірних Східних Католицьких Церков», – йдеться у Декреті проголошення відпустових храмів з нагоди Ювілейного 2025 року Божого.

Згідно документу Преосвященний владика Богдан проголосив катедральний собор Покрову Пресвятої Богородиці та святого Андрея Первозванного у м. Мюнхен, храм Всіх святих у м. Гамбург і храм Блаженного свщмч. Климентія Шептицького у м. Стокгольм відпустовими храмами на період з 29 грудня 2024 до 28 грудня 2025 року.

А відтак усі паломники, які в цих храмах дотримаються умов щодо відпусту (приступлять до Святого Таїнства Покаяння, візьмуть участь у Святій Літургії, прийнявши Пресвяту Євхаристію, помоляться в наміренні Святішого Отця), з 29 грудня 2024 до 28 грудня 2025 року отримають повний Ювілейний відпуст.

Цей Ювілейний рік проходить під назвою «Паломники надії» і детальну інформацію про Хронологію подій Ювілейного року 2025 в Апостольській столиці можна дізнатись на офіційній сторінці Української Греко-Католицької Церкви.

У Католицькій Церкві ювілейний рік відзначають із 1300 року, за ініціативи Папи Римського Боніфація VIII. Початково його святкування повинно було відбуватися раз на 100 років, але згодом традиція відзначення ювілею скорочувалася до 50, 33, аж поки папа Павло II 1457 року не утвердив 25 років. Така хронологія святкування збереглася і донині (якщо не враховувати «позачергові» ювілейні роки, наприклад 2016 рік).

МУЗИКА СТАЛА МОВОЮ ВДЯЧНОСТІ

21.12.2024 р.

У парафіяльному залі церкви Святого Йоана Хрестителя в Пфаффенгофені звучала музика, яка дарувала слухачам емоції і виражала вдячність. Благодійний адвент-концерт, організований українською греко-католицькою громадою під проводом о. Богдана Сабала, об'єднав людей із різних культур задля доброї справи. Організацією цього заходу займалися Юлія Лазоришин та Вікторія Гартманн, які доклали чимало зусиль, щоб зробити вечір незабутнім.

«Цим концертом ми хочемо висловити щиру вдячність за вашу підтримку та солідарність із нашим народом у ці непрості часи», – звернулася до гостей ведуча Іванна Вінтерфельд.

Концерт розпочався легендарним українським «Щедриком», знаним у світі як «Carol of the Bells». Чарівні звуки мелодії, доповнені яскравим виходом учасників зі співами, створили святкову атмосферу з перших хвилин.

Євгеній Матвеев захопив слухачів віртуозним виконанням Сонати № 21 Бетховена на фортепіано, демонструючи неймовірну техніку гри. А ведуча розповіла, що Матвеев є випускником Київської консерваторії та саме він став ініціатором і натхненником проведення благодійного концерту.

Цього вечора піаніст також представив інші складні музичні твори, зокрема романтичний ноктюрн Op. 48 Шопена.

ЮНІ ТАЛАНТИ

Не менш вражаючими були виступи Анастасії Литвин, лауреатки третього місця у всенімецькому конкурсі «Jugend musiziert». Вона виконала сучасну композицію «Asia» Софі Дюфетрель на флейті. Її молодший брат Маркіян приєднався до неї, виконавши різдвяну мелодію на кларнеті, що підкреслило музичну обдарованість цієї родини.

ТАНЦІ ТА ЕМОЦІЇ

Особливе місце в програмі займав танець. Шістнадцятирічна Богдана, яка вже більше року вивчає хореографію, вразила публіку своїм виступом. Через рухи вона передала багатство емоцій – від радості до смутку, від надії до розпачу.

ЗАВЕРШЕННЯ В ЗАТИШНІЙ АТМОСФЕРІ

Фінальним акордом концерту стало зворушливе виконання «Тихої ночі» українською та німецькою мовами, у якому взяли участь наймолодші артисти. Гості завершили вечір у дружній атмосфері за святковим фуршетом із традиційними українськими частуваннями. Концерт став не лише культурною подією, а й можливістю допомогти: завдяки добровільним внескам вдалося зібрати 258 євро, які були передані католицькій церкві для підтримки українських дітей.

ВІДКРИТТЯ ЮВІЛЕЙНИХ ДВЕРЕЙ У ХРАМІ ВСІХ СВЯТИХ У ГАМБУРЗІ

22.12.2024 р.

22 грудня 2024 року стало знаковим днем для української громади в Гамбурзі. Преосвященний владика Богдан, апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії, урочисто відкрив ювілейні двері в храмі Всіх Святих, проголосивши його відпустовим на весь Ювілейний 2025 рік.

Під час своєї проповіді архиєрей підкреслив велич цього моменту, звертаючись до парафіян із глибокими роздумами про значення ювілейного року та відкритості до Божої благодаті. Він зазначив, що цей рік стане часом особливих духовних дарів для всіх, хто з вірою переступить поріг храму, шукаючи примирення з Богом через молитву, Святу Сповідь та Євхаристію.

ЮВІЛЕЙНИЙ ХРАМ – ОСЕРЕДОК БОЖОЇ БЛАГОДАТІ

У своїй проповіді владика Богдан акцентував увагу на тому, що ювілейний храм є місцем особливої зустрічі з Богом:

«Цей храм стає криницею Божої благодаті на цілий рік, Божих особливих дарів для всіх, хто тут молиться та шукає примирення. Це місце стане

джерелом духовного збагачення, відновлення особистого життя та благословення для ближніх, включно з нашими померлими, які потребують наших молитов».

БОГ У ЛЮДСЬКІЙ ІСТОРІЇ

Звертаючись до Євангелія від Матея, владика наголосив на важливості входження Ісуса Христа в людську історію:

«Ісус Христос – це альфа і омега, початок і кінець людської історії. Бог стає одним із нас, входить у наш родовід, щоб зцілити трагедію людського гріха та перетворити її на історію спасіння».

Він також звернув увагу на те, що історія не була простою та бездоганною, зосередивши погляд присутніх у храмі на людей з яких починається родовід Ісуса Христа і тих, на кому він закінчується:

«Святе Письмо називає Авраама приятелем Бога і батьком усіх віруючих, тобто – взірцем повної довіри до Божого проводу у нашому житті. Ісус входить в історію людини, яка є історією віри, яка триває тисячі років від самого початку існування людського роду. І буде існувати аж до кінця. Бо будуть завжди люди віруючі, люди святі, справжні потомки Авраама – батька у вірі. Але також сина Давида, щоб показати, що Ісус приймає на себе також і людський гріх, людські помилки, людську трагедію».

А відтак проповідник підкреслив роль Пречистої Діви Марії та святого Йосифа у плані спасіння, заохочуючи присутніх до наслідування їхньої довіри та відданості Божій волі:

«Бог входить у цю історію, щоб з історії трагедії гріха, невірства, злоби, зробити історію надії, спасіння і життя. І це та благовість, яку нам заповідає Різдво, яку проголошує сьогодні нам нинішнє Боже Слово. І, щоб це чудо переміни людської історії відбулося, не вистачить тільки Божого діяння. Бог запрошує людину до співпраці, бо людина наважилася перекреслити Боже діло на початку існування людського роду. Це людина збунтувалася проти Бога, послухала диявола, стала знаряддям смерті. І тепер Бог запрошує людину і каже: *"Ти тепер маєш стати знаряддям спасіння разом зі мною, щоб допомогти оздоровити твою родину, твій рід і твій народ"*. І Господь Бог робить це через двох інших осіб: Марію і Йосифа».

Ставлячи за приклад прийняття Марією Божої волі, владика Богдан наголосив на тому, що коли людина допускає до свого серця всемогутнього Бога, тоді довершується чудо. Оскільки в слабкості людини буде діяти велика Божа всемогутня сила, яка перемінить зло і зробить з найгіршого зла джерело благодаті, добра і життя.

Далі єпископ пригадав весь шлях Христа, який був тривалим і повним викликів, а відтак завершився смертю, яка звіщала торжество і перемогу зла, але Бог відповів на безмір людського зла і людської ненависті Воскресінням. **Тут апостольський екзарх застановився над трагічними подіями, які досвідчує український народ з боку російських окупантів:**

«Війна – це збір усього людського зла, яке тільки може бути. А Бог протиставляє цьому злу любов, самопожертву, самовідданість, готовність віддавати своє життя задля того, щоб інші жили. І ця любов обов'язково перемаже, бо вона вже перемогла в Христі Ісусі».

ЗАКЛИК ДО ДУХОВНОЇ ВІДКРИТОСТІ

Владика Богдан закликав парафіян відкрити двері не лише храму, а й своїх сердець для дії Божої благодаті:

«Хай ваш храм стане гостинним Вифлеємом, знаком відкритості нашого народу до приходу Бога. Відкриймо йому двері нашого серця, щоб Господь міг діяти через нас у світі, довершуючи своє спасіння».

ЗНАЧЕННЯ ДЛЯ ГРОМАДИ

Храм Всіх Святих у Гамбурзі, поряд із катедральним собором у Мюнхені та храмом у Стокгольмі, був проголошений одним із трьох ювілейних храмів Екзархату. Протягом усього Ювілейного року двері храму будуть відкриті для всіх бажаючих, щоб черпати духовну силу та благодать.

Джерело: ukrainische-kirche.eu; світлини: Elias Hanter

«Запевняємо вас у нашій молитві», – владика Богдан до німецького народу

22.12.2024 р.

22 грудня 2024 року Преосвященний владика Богдан, перебуваючи з архипастирським візитом до української громади у Гамбурзі, висловив солідарність з німецьким народом, який нещодавно досвідчив теракт на різдвяному ярмарку у Магдебурзі.

«У цьому році наші різдвяні святкування також затьмарені триваючою російською агресією проти нашої Батьківщини, України. Ця тінь стала ще густішою для нас, які знайшли притулок і гостинність тут, у Німеччині, через жакхливий напад на невинних людей на різдвяному ярмарку в Магдебурзі.

Новий шок, глибоке потрясіння і невимовний біль наповнили наші серця. Ми, українці, дуже добре знаємо, що означає зазнати нападу від того, хто несе смерть, руйнування та страждання невинним людям. Тому ми прагнемо висловити наші найглибші співчуття, нашу християнську і людську близькість до усіх постраждалих та до всього німецького народу, а також запевнити їх у нашій молитві», – звернувся архиерей до присутніх у храмі німців, які разом з українцями брали участь у недільній Літургії.

А відтак єпископ закликав до спільної молитви про Боже милосердя. «Ми прикликаємо безмежне Боже милосердя на всі наші рани – ті, що, на жаль, уже тривають роками, і на ці нові – та просимо Новонародженого Господа і Спасителя зцілити наші душі, відновити і зміцнити нашу надію», – сказав апостольський екзарх.

ПЕРЕДРІЗДВЯНА ЄДНІСТЬ: СЕМІНАРИСТИ УГКЦ І ПЦУ ЗАПИСАЛИ СПІЛЬНУ КОЛЯДКУ

24.12.2024 р.

У передріздвяний час брати-семінаристи Київської Трьохсвятительської духовної семінарії УГКЦ та Київської православної богословської академії ПЦУ об'єдналися для спільного запису відомої української колядки «*Нова радість стала*». Запис відбувався у двох храмах: Патріаршому соборі Воскресіння Христового УГКЦ і Михайлівському Золотоверхому соборі ПЦУ. Спільна коляда стала ще одним значущим кроком у розвитку екуменічних відносин в Україні.

Унікальність і знаковість виконання колядки полягає у співпраці студентів двох різних конфесій – Української Греко-Католицької Церкви та Православної Церкви України. Ця подія показала, що, попри розбіжності у традиціях, християни можуть єдиним голосом свідчити про свою віру в Христа та працювати разом на благо українського суспільства.

Семінаристи КТДС та КПБА у Патріаршому соборі Воскресіння Христового

Як розповів о. Роман Островський, декан філософсько-богословського факультету Київської Трьохсвятительської духовної семінарії УГКЦ, для Департаменту інформації УГКЦ, «ця колядка є одним із багатьох етапів співпраці, що триває вже кілька місяців».

Зі слів о. Романа, все розпочалося із зустрічей семінаристів КПБА та КТДС: *«Ми обмінювалися досвідом, книжками, проектами, а потім вирішили продовжити співпрацю та запустити нові ініціативи, серед яких – спільні лекції, футбольні матчі і, звісно, цей запис колядки».*

Отець Роман наголосив, що цей проєкт є частиною нового підходу до екуменізму, який розвивається на рівні студентів: *«Це екуменізм, що не ставить на перше місце богословські дискусії чи історичні суперечки, а формує дружнє середовище для взаєморозуміння та співпраці. Семінаристи просто хочуть бути разом, пізнавати один одного, спільно молитися та працювати».*

Семінаристи КТДС та КПБА у Михайлівському Золотоверхому соборі

Спільний запис колядки семінарстами УГКЦ і ПЦУ став важливим сигналом для розвитку ширшої екуменічної співпраці, яка, як сподіваються учасники, продовжуватиметься й надалі. Отець Роман зазначив, що подібні ініціативи є новими в історії українського екуменізму. Саме завдяки таким спільним проєктам можливе створення міцних зв'язків між християнами різних конфесій.

«Це – історична подія, оскільки досі такої співпраці між навчальними закладами різних Церков не було. Ми спільно працюємо і молимося, і сподіваємося, що це стане добрим початком для нових ініціатив», – підсумував о. Роман.

СВЯТИЙ ВЕЧІР УКРАЇНЦІВ З ЄПИСКОПОМ

24.12.2024 р.

24 грудня 2024 року Преосвященний владика Богдан, апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії, у Навечір'я Різдва Христового, очолив Велике Повечір'я в катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці у Мюнхені, а після цієї молитви єпископ розділив Різдвяну трапезу з українцями, які через війну залишили свої домівки в Україні.

У своєму слові до присутніх у храмі єпископ наголосив на величчї Різдва – моменту, коли Бог приходить до свого народу, щоб визволити його від страху, гріха та темряви. *«Ніщо не може зупинити прихід Бога»*, – підкреслив владика, говорячи про виклики, з якими стикається український народ сьогодні: від ворожих нападів до матеріальних труднощів та духовних випробувань.

«Бог народжується і приходить в наше сьогоднішнє – сьогоднішнє нашого українського народу. І ніщо не може цей прихід зупинити», – сказав архиєрей, закликаючи вірян відчувати Божу присутність у своєму житті й у серці.

Особливу увагу було приділено ролі віруючих людей у здійсненні Божого приходу: «Бог приходить через людей, які відкрили свої душі для Нього, які обирають правду, добро та любов як основоположні принципи свого життя».

Владика Богдан висловив щиру подяку всім українцям, які своїми діями наближають світло Божої любові до майбутнього нашого народу. Він також заохотив усіх пережити Різдвяний час особисто, через глибоку молитву, спів коляди і відчуття Божої присутності у своєму житті.

«З нами Бог! У ньому наша сила, наша надія і запорука перемоги нашого народу», – наголосив апостольський екзарх.

Наприкінці владика Богдан подякував усім присутнім за спільну молитву, за єдність, яка робить нас справжньою Божою родиною. Він побажав радості, дзвінкої коляди, смачної куті та довгоочікуваного миру для всіх українців у світі.

«Нехай Господь благословить нас на ці Різдвяні свята, нехай дарує своє благословення нашому народу, нашій любій Батьківщині Україні й усім українцям, де б вони не перебували», – завершив своє слово владика Богдан.

А після молитви відбулась спільна Різдвяна вечеря, яка стала символом єднання громади та вдячності Богові за його любов.

Глава УГКЦ на Різдво: МИ ВІДНАЙШЛИ НОВОНАРОДЖЕНОГО ІСУСА МІЖ ДІТЬМИ ТА СТАРЦЯМИ В БОМБОСХОВИЦІ

25.12.2024 р.

Ми сьогодні служили ранішні богослужіння Різдва Христового у криптах нашого Патріаршого собору, у бомбосховищі. Туди, де ще від учора люди знаходили прихисток, Господь сьогодні покликав нас зійти. Саме там новонароджений Ісус захотів, щоб ми віднайшли Його – у бомбосховищі, де Він нині народився серед дітей, старців і жінок.

Саме там ми сьогодні вперше співали: *«Величаємо Тебе, Життєдавче Христе, що заради нас нині плоттю народився від Безневісної і Пречистої Діви Марії!»*. Про це сказав Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у день Різдва Христового, 25 грудня 2024 року, у проповіді під час Літургії в Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві.

Через масований ракетний обстріл України різдвяну утрєню довелося розпочати в бомбосховищі собору. Після завершення повітряної тривоги богослужіння продовжилися у храмі, де була відслужена Архиерейська Божественна Літургія. Із Главою Церкви співслужили владика Андрій Хім'як, єпископ-помічник Київської архієпархії, владика Степан Сус, куріальний єпископ Києво-Галицького Верховного Архієпископа, а також духовенство собору.

У різдвяній проповіді Предстоятель зауважив, що цього року Україна святкує Різдво *«серед крові та сліз»*, а також *«серед вогню від ранкового масованого ракетного обстрілу»*. Однак наголосив, що *«сьогодні Син Божий народився в тілі, у стражданнях, у надії багатостраждального і переможного українського народу»*.

Проповідник наголосив, що особливість свята Різдва в тому, що *«не людина до Бога приходить, а сам Бог прийшов до людини»*. І всі богослужіння Навечір'я Різдва запрошували нас знайти хвилинку, зупинитися та поглянути на обличчя новонародженого Спасителя. *«Бог захотів, щоб людина Його пізнала через вияв любові до кожного з нас. Невидимий Бог стає видимим і знаним у своїх ділах любові до свого народу. Саме сьогодні це сталося між нами»*, – додав архиєрей.

Пояснюючи уривок різдвяного Євангелія від Матея 2, 1–12, Блаженніший Святослав запросив вірних зробити крок у глибину пізнання таїнства Божої близькості до людини в Різдві Христовому. Він пояснив, що означає поклоніння волхвів у сьогоднішньому уривку: *«Поклонитися Богові означає повернутися до джерела власного життя, власного буття, яке живить нас»*.

«Небо і земля сьогодні кожного з нас ведуть до Вифлеєму, щоб ми побачили, де і в кому сьогодні народилася наша надія. Щоб ми побачили, звідки черпаємо життя, силу і все те, що робить нас людиною. Сьогодні поклонитися Ісусові – означає зачерпнути. Бо це Він – Цар світу, якому мудреці приносять золото. У Його руках лежить усе небесне і земне багатство, яке людина тільки може потребувати», – зазначив Отець і Глава УГКЦ.

«Блаженний той, хто вміє сьогодні поклонитися новонародженому Спасителю та прийняти все те, що Він нам сьогодні приносить», – сказав він.

Блаженніший Святослав наголосив, що сьогодні «ми радіємо, бо маємо надію»:

«Ми вже сьогодні маємо з нами і в нас Того, на кого надіємося, але ще чекаємо, щоб ця надія виявилася в повноті. Христос є надією України! Тому ми так сьогодні вітаємо Його між нами, Ним радіємо, бо в Ньому є наша сила, стійкість і перемога України. У Ньому наше з вами спасіння».

«Святкувати Різдво сьогодні означає пізнати на власному досвіді, що світло, яке нам дає Христос, сильніше за темряву. Навіть, коли довкола нас ця темрява згущується, вона тільки робить Христове світло ще яскравішим. Сьогодні тепло Божої любові огортає кожну людину, кожну родину, бо Господь хоче, щоб ми почули й відчули, що Він є з нами. Бо саме сьогодні ми співаємо: "З нами Бог!"», – пояснив архиєрей.

Найперше Предстоятель привітав із Різдвом Христовим «тих, хто зараз переживає рани ранкової атаки в палаючому Харкові, містах і селах на півдні, сході й заході України».

Відтак Глава УГКЦ привітав захисників України, наголосивши: «Як Христос захотів, щоб ми сьогодні знайшли Його в бомбосховищі, у крипті Патріаршого собору, так сьогодні Він хоче, щоб Його знайшли народженим і присутнім там, між нашими захисниками в окопах і бліндажах. Там, де ворог хоче сіяти смерть, із небес приходить життя».

«Нехай наше вітання дійде до лікарень, до всіх палат, де наші захисники лікують свої рани; до внутрішньо переселених осіб; до тих, хто втратив

рідних, домівку, помешкання, майно; до тих, кому ворог зруйнував їхнє життя і світ. Нехай вітання з Різдвом Христовим донесеться до всіх поселень: до далекого Сінгапуру і Токіо, до Сибіру і Казахстану, до окупованих територій і Криму, до наших вірних в Австралії, Аргентині, Бразилії, у Північній Америці, Західній Європі і аж до краю землі – всюди, де б'ється українське серце», – продовжив Блаженніший Святослав.

«Господи, прийди до нас сьогодні! Дай нам свою радість і благослови нашу землю Твоїм небесним, справедливим миром! Усім вам зичу веселих свят Різдва Христового, благословенного Ювілейного року надії, який вчора урочисто у Вічному місті відчиненням Святих дверей розпочав Папа Франциск», – зазначив Глава УГКЦ.

«Нехай цей Новий рік, у який вступаємо, принесе нам перемогу, мир, завершення війни й усе те, про що сьогодні моляться до новонародженого Спасителя українське серце. Ділімося радістю, наповнюймо оптимізмом один одного. Нехай Христове Різдво буде моментом оновлення, відродження і сили нашої Батьківщини», – побажав Блаженніший Святослав.

Наприкінці Блаженніший Святослав попросив усіх разом заспівати колядку «Нова радість стала» так, «щоб небо відкрилося, а пекло здригнулося».

Владика Богдан у день Різдва Христового: «ВДЯЧНІСТЬ, ВІРА ТА ЛЮБОВ – ДАРИ ДЛЯ НОВОНАРОДЖЕНОГО СПАСИТЕЛЯ»

25.12.2024 р.

У свято Різдва Христового, 25 грудня 2024 року, катедральний храм Покрову Пресвятої Богородиці в Мюнхені наповнився молитвою, співом і глибокими роздумами, які вірним подарував владика Богдан, апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії. Архиерей у своїй проповіді представив людям духовні орієнтири для усвідомлення справжнього сенсу Різдва.

ЖИТТЯ У ВДЯЧНОСТІ, ВІРІ Й ЛЮБОВІ

Владика Богдан нагадав, що Різдво – це більше, ніж родинне свято чи затишок за святковим столом. Це подія, що відкриває людині Божу любов і запрошує відповісти на неї своїми дарами. Спираючись на приклад трьох мудреців, які принесли новонародженому Ісусові золото, ладан і миро, проповідник звернувся до кожного зі запитанням: «Що ви сьогодні приносите Ісусові?».

ТРИ ДАРИ ДЛЯ ХРИСТА

Різдво є нагодою подякувати Богові за Його найбільший дар людству – Сина Божого. «Дар нині превеликий зійшов з небес», – наголосив владика, закликаючи вірних щиро подякувати за життя, віру й спасіння, що є можливими завдяки Різдву.

«Віра починається зі слухання Божого слова», – сказав проповідник, закликавши вірних до читання Святого Письма та роздумів над ним. Жива віра проявляється у щоденному житті, коли ми дозволяємо Божому слову змінювати нас і вчитися любові від самого Ісуса.

За словами владика Богдана, любов до Бога найкраще проявляється в любові до ближнього. «Прийміть подорожнього, нагодуйте голодного, відвідайте хворого», – закликав він, нагадуючи про важливість діл милосердя.

РІЗДВО БЕЗ ХРИСТА – НЕ Є РІЗДВОМ

У сучасному світі, зауважив апостольський екзарх, часто спостерігається тенденція віддалення від справжнього сенсу Різдва. «Різдво без Спасителя світу – це не Різдво», – зазначив він. Архиєрей запросив усіх вірних святкувати Різдво разом із Христом, адже саме Його присутність надає святу справжнього сенсу.

ЗАКЛИК ДО ДІЇ ТА МОЛИТВИ

Проповідь завершилася закликом приносити свої духовні дари Ісусові – вдячність, віру та любов. Владика Богдан також наголосив на важливості спільної молитви за мир в Україні, за наших захисників, полонених і всіх, хто переживає важкі часи.

«Нехай це Різдво стане святом справжньої віри, вдячності й любові. Благослови нас, дитятко Боже! Даруй нас нині любов'ю! Най ціла сила пекла не зможе нас розлучити з Тобою. Благослови нас, ми – твої діти. Христос родився! Славте!», – закінчив свою проповідь владика Богдан.

У МЮНХЕНІ ВІДКРИЛИ ЮВІЛЕЙНІ ДВЕРІ

29.12.2024 р.

29 грудня 2024 року Преосвященний владика Богдан урочисто відкрив Ювілейні двері в катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці у Мюнхені, проголосивши його відпустовим на весь 2025 рік. А відтак кожна особа, яка дотримається умов щодо відпусту (приступить до Святого Таїнства Покаяння, візьме участь у Святій Літургії, прийнявши Пресвяту Євхаристію та помолиться в наміренні Святішого Отця), отримає повний Ювілейний відпуст.

У своїй проповіді архиерей звернув увагу на святих, яких Церква спогадує в неділю після Різдва Христового, а саме святого Йосифа Обручника, старозавітного царя Давида та святого Якова. Проповідник наголосив на ролі святого Йосифа як символу відкритості до Божого слова та послуху Божій волі. Він підкреслив, що, як і святий Йосиф, кожна людина повинна бути готовою почути голос Бога і відкрити двері свого серця для спасіння.

«Коли ми зустрічаємося з Богом, ми повинні усвідомити присутність Бога в нашому житті, – зазначив владика Богдан.— Господь стукає до наших дверей, але чи відкриємо ми Йому, чи зможемо дати місце для Нього в наших серцях?», – звернувся до присутніх у храмі апостольський екзарх.

«Ми є живим храмом Бога живого. Але дуже часто той храм є порожній. Людина завжди когось слухає, завжди йде за чийсь голосом, якщо не за голосом Бога, то за голосом супротивника – диявола», – мовив архиерей, наголосивши на тому, що диявол, на відміну від Бога, є душоубцем.

Особливу увагу єпископ звернув на важливість відкритості до Божого слова, яке приносить спасіння. Він порівняв цю відкритість з готовністю святого Йосифа, який, почувши голос Божий, не вагаючись, прийняв свою місію.

Також владика Богдан зазначив, що навіть у найтемніші моменти життя людини, Бог завжди готовий дарувати милосердя і спасіння, що у свою чергу символізує відкриття ювілейних дверей, увійшовши через які можна отримати повний відпуст.

Тут єпископ навів за приклад відкриття папою Франциском ювілейних дверей у храмі при в'язниці на околицях Риму.

«Це дуже символічно для тих, хто перебуває у в'язниці, у темряві, можливо в безнадії. Господь відкриває двері милосердя – ювілейні двері, двері спасіння. Навіть тоді, коли людина згідно людського закону мусить відбувати кару, Господь дарує їй спасіння, повноту життя. Бо навіть двері тюрми не можуть стримати прихід Бога у життя людини», – наголосив проповідник.

Повертаючись до постаті святого Йосифа, владика Богдан закликав людей у храмі піти його шляхом відкритості до Бога і відповідальності.

«Не можна жити безвідповідально у стосунку до свого спасіння. Але також на кожному з нас лежить відповідальність за наших ближніх. А це у свою чергу означає заопікуватися ними, дати їм відчуті Божу любов, Боже милосердя, Божу мудрість та йти Божими дорогами, так як Господь для нас і для них цього бажає», – сказав єпископ на завершення своєї проповіді.

Слід додати, що згідно Декрету проголошення відпустових храмів з нагоди Ювілейного 2025 року Божого, Преосвященний владика Богдан проголосив катедральний собор Покрову Пресвятої Богородиці та святого Андрея Первозванного у м. Мюнхен, храм Всіх святих у м. Гамбург і храм Блаженного свщч. Климентія Шептицького у м. Стокгольм відпустовими храмами на період з 29 грудня 2024 до 28 грудня 2025 року.

ЮВІЛЕЙНИЙ РІК НАДІЇ РОЗПОЧАЛИ І НА ЛІНІЇ ФРОНТУ

31.12.2024 р.

Екзарх Донецький Максим Рябуха відчинив Ювілейні двері в м. Краматорськ, за 20 км від російської армії. *«Знак надії. Думки про тих, хто на окупованих територіях»*, – прокоментував подію архиєрей.

Відлуння артилерійських пострілів порушує тишу святкування. Знову і знову звучать сигнали повітряної тривоги. Звуки війни супроводжують початок Ювілею надії на Донеччині. Адже в Україні ювілейний рік також розпочинається на лінії фронту. Саме він пронизує всю область, на якій під проводом владики Максима Рябухи діє Донецький екзархат УГКЦ. Єпископ, який через окупацію російською армією не може увійти в катедральний собор у Донецьку, обирає для Чину відкриття Ювілейних дверей храм, найближчий до лінії фронту і катедри, що перебуває в руках москви. Про це владика Максим розповів італійському виданню *«Avvenire»*.

Це – невеликий храм у Краматорську, останньому великому місті регіону, яке залишається українським у всіх відношеннях. Путінські війська перебувають менш ніж за 20 км від нього, і жах бойових дій немовби входить у святкування, яке відбувається в неділю, 29 грудня, одночасно з єпархіями у всьому світі. За винятком того, що Донецька область наполовину перебуває під контролем росії і є територією найзапекліших боїв останні місяці, коли кремлівські батальйони намагаються просуватися вперед.

Ювілейні двері у Краматорську увінчані короною. А над одвірком напис «Моліться за Україну», виконаний у жовто-блакитних кольорах прапора. Владика Максим тричі б'є хрестом по дереву одвірка. І поріг переступає невеликий натовп, який, незважаючи на ракети і страх, зібрався на зустріч, що до останнього моменту залишалася таємницею з міркувань безпеки: це молоді й люди похилого віку, матері з маленькими дітьми та солдати, які з окопів попросили кількагодинну відпустку, щоби бути присутніми.

«Ювілейні двері – це знак надії для всього регіону, – сказав єпископ Максим Рябуха в інтерв'ю "Avvenire". — Надія – це наша найбільша сила, бо вона дає нам відвагу вийти за межі кон'юнктури і людської слабкості. Краматорськ став перехрестям для всіх наших вірних, а тому він є своєрідним маяком як для вільних, так і для окупованих територій».

У проповіді єпископ нагадав, що кожен запрошений «шукати добро, яке веде до того, щоб побачити світло навіть серед темряви». І наголошує, що саме «Христос приймає нас і допомагає нам відірвати погляд від драми війни та відкрити красу життя».

На прощу до відпустового храму Краматорська владика Максим привозить увесь свій екзархат, який охоплює чотири області. Паломництво страждання, яке стає надією, незважаючи на війну, що триває вже понад 1 000 днів і безперервно триває тут з 2014 року. «Хоч ми і втомилися, але Бог каже нам, що мир прийде і зло ніколи не матиме останнього слова», – наголосив єпископ.

Ювілейні двері Донецького екзархату відчинили також у Дніпрі та Запоріжжі. «Але не в Луганську, який повністю окупований, – каже владика Максим, – тому наші думки звертаються до тих, хто живе на окупованих територіях: кожен із них знає, що хоч і не зможе пройти крізь Ювілейні двері, але зможе пережити ювілей молитвою і духовним сопричастям». За словами екзарха Донецького, «ці моменти дають нам відчуття близькості усїєї Церкви і нагадують, що Господь близько до нас і хоче нашого добра».

Продовження «Хроніки періоду великої війни» буде...

Автор: Александер Малаховський

ДІТИ МАЙДАНУ Ч. 2

Пам'яті Миколи Гаєвого,
українського історика,
добровольця 95-ої ОДШБр ЗСУ

ЯК Я СТАВ УКРАЇНЦЕМ

Вперше я опинився на Майдані в грудні 2013-го. Свіжоспеченому випускникові сімферопольського істфаку, що за 20 років життя вибирався зі своєї затишної провінції коло моря від сили разів п'ять, мені страшенно кортіло подивитися на революцію зблизька, бо ж коли ще випаде така нагода?

Щоправда, були й перестороги стосовно «небезпеки агресивного українського націоналізму». Хоча протягом залитої сонцем і вином юності я деколи носив вишиванку, здебільшого щоб подратувати місцеву радянську громадськість, у голові гніздилося чимало упереджень, витворених герметизмом життя на півострові, де час, здавалося, зупинився наприкінці 1980-х.

Люди, які мене оточували, не надто асоціювали себе з Україною. Не асоціювали вони себе, однак, і з Росією, лишаючись, як модно було говорити в минулому політичному сезоні, «десь посередині». Часто – взагалі відмовляючись від національної ідентичності на користь самовизначення за регіональною ознакою: кримчани.

Відома приказка про те, що «за Перекопом землі нема», сприймалася нами як практична демаркація власної ойкумени. Зона комфорту закінчувалася там, звідки до улюбленого пляжу доводилося їхати більш ніж дві – три години. Це не означає, що ми зневажали державу, в складі якої перебували.

Геть усі люди, з ким ми заводили розмови або бодай зустрічалися поглядом на пару секунд, були не просто приятними. Висловитися подібним чином – все одно що намагатися описати красу та велич термоядерного синтезу, послуговуючись поняттями з курсу природознавства початкової школи. Вони поводитися так, наче знали і любили тебе, саме тебе – випадкового незнайомця, все життя, аж ось нарешті випала довгоочікувана нагода пригостити дорогого гостя чаєм і ледь не силоміць змусити з'їсти найсмачніший у світі бутерброд.

Чому? Вочевидь, тому що революція розглядала кожну людину в контексті тієї самої спільної справи – нового суспільного договору, що писався на вулицях Києва барикадами, жертвами та коктейлями Молотова. Долучитися до цього процесу, хай навіть спочатку в ролі пасивного спостерігача, означало стати частиною родини, яка турбується про своїх дітей.

«Обличчя російсько-української війни», 30.10.2024 року. Українські воїни встановлюють протитанкові міни під Часовим Яром, готуючись до штурму російських окупантів.

Світлина: 24-та окрема механізована бригада імені короля Данила / AFP /

Йдеться про універсальний досвід – зрештою, це одна з ознак Події. Проте для кримчан, з нашою острівною свідомістю та архаїчною політичною культурою, він сприймався як диво, що вирує навкруги в прямому ефірі.

На Майдані кожен із його учасників побачив націю – і в такий спосіб нація розгледіла сама себе. На відміну від 2004-го, в цьому дзеркалі відбився не всім знайомий профіль політичного месії, а безкрай очей небайдужих громадян.

Як влучно висловився Андрій Бондар, «Майдан був лабораторією суспільного договору, об'єднанням дніпропетровського айтішника з гуцульським вівчарем, одеського математика з київським бізнесменом, перекладача зі Львова з кримськотатарським селянином».

Соціологія Революції гідності свідчить на користь наукових уявлень про націєтворення, що їх прийнято називати «конструктивістськими». Дослідники з цієї школи розглядають національну ідентичність не як щось дане людині при народженні, просто «за фактом» появи на світ у конкретному етнокультурному середовищі, а радше крізь призму її політичного вибору.

Важить ідентифікація зі спільнотою. Отже, нація – «моральна свідомість» і «велика солідарність», за визначенням Ернеста Ренана – з'являється там, де є люди, які прагнуть нею бути.

«Обличчя російсько-української війни», 02.12.2024 року. Канцлер Німеччини Олаф Шольц 2 грудня приїхав до Києва. Візит заздалегідь не анонсували з міркувань безпеки. «Я хочу тут на місці ясно заявити, що Німеччина залишиться найсильнішим прихильником України у Європі. Мій візит – знак солідарності з країною, яка вже понад тисячу днів героїчно захищається від нещадної російської агресії. Україна може покластися на Німеччину», – заявив канцлер ФРН. На світліні – Шольц та президент України Володимир Зеленський відвідують народний меморіал загиблим українським воїнам на Майдані Незалежності.

Світлина: Роман Пилипей / AFP /

Категорія Події стає в нагоді і тут, дозволяючи локалізувати спалах процесу в часі та просторі. Беззаперечним є те, що сотні тисяч, якщо не мільйони, носіїв паспортів із Тризубом на обкладинці вперше в житті збагнули власну належність до українського національного проєкту під впливом подій 2013–2014 років.

Мені пощастило бути одним із них. Там і тоді зі мною – з нами всіма – сталося щось важливе та незворотне.

Не знаю, як щодо «печеньок Нуланд», але Морфеевими червоними пігулками Майдан нагодував своїх учасників досхочу. Перший «прихід» від наркотичного почуття суб'єктності, серцебиття революції, яке калатає в твоїй власній грудній клітині, виявився настільки потужним, що рухає поколінням досі. І змушує раз по раз робити дивні, з точки зору людей, без подібного досвіду речі. Як-от, приміром, ходити на протести, немов на роботу, замість того, щоб спокійно відпочити з родиною. Або лізти під кулемети «другої армії світу»: спочатку в 2014-му, а потім в 2022-му.

Тому що, ловлячи спиною погляд Майдану, тьмяний блиск великих Нігоянових очей, ти не можеш вчинити інакше. Навіть якби дуже хотів.

Усвідомлення цієї трансформації наздогнало мене в розбитому тамбурі потягу «Київ – Сімферополь» напередодні нового, 2014 року. Ковтаючи, щоб вгамувати хвилювання, сигарету за сигаретою з пачки синіх «Прилук», подарованої кілька годин тому волонтеркою під Будинком профспілок, я вертався додому вже цілком сформованим носієм української політичної ідентичності, адже пристрасно бажав до неї належати.

Наче якісний стимулятор, суміш гордості, захвату і безжальної відповідальності, яку неможливо – та й немислимо – будь-кому делегувати, не залишала шансів на сон тієї ночі.

ДОВГИЙ 2014-й

Наступного разу я пірнув у Майдан вже 21 лютого 2014 року. На той час локальні осередки революції більшою чи меншою мірою активно діяли в декількох містах АРК. Проте всі погляди, зрозуміло, були спрямовані на столицю.

Скориставшись запрошенням представити півострів під час голосування аудиторії в студії «Шустер LIVE» як безцінною для вчорашнього студента нагодою дістатися Києва за рахунок організаторів, я зателефонував другові з Кримської сотні самооборони Майдану, щойно ступив на перон у Дарниці. Він попросив не баритися.

«Обличчя російсько-української війни», 22.11.2024 року. Мешканки Сум на місці удару російського безпілотною по житловому району міста.

Світлина: Єгор Криворучко / Kordon.Media / Global Images Ukraine /

На вечірньому ефірі в Шустера віцеспікер Верховної Ради Руслан Кошулинський красномовно пояснював, чому президент все ще сильний і добровільно у відставку точно не піде. Я слухав його, та дивився здебільшого на журналіста Павла Шеремета, що сидів на диванчику поруч із адвокатом ув'язненої Тимошенко.

Павло мав непересічний погляд: уважний, відкритий і водночас скептичний, із металевими відблисками. Так споглядають люди, палко впевнені в тому, що вони роблять і у що вірять.

За декілька днів, вже у Сімферополі, мені випаде нагода познайомитися ще з одним носієм того ж погляду – режисером Олегом Сенцовим. Одним із лідерів київського Автомайдану, який невдовзі очолить нашу активістську групу.

Шоу завершилося пізно ввечері, проте примарний шанс встигнути на автобус кудись у бік центру ще лишався. Видобувши телефон із камери схову у вестибюлі студії, я спочатку побачив приблизно п'ятдесят пропущених викликів від мами. І відразу за тим дійшов висновку, що сподіватися зберегти в таємниці свій візит до Києва, коли мусиш відсидіти перед камерами декілька годин політичного прайм-тайму в прямому ефірі під час революції, було не найрозумнішою ідеєю. Як пізніше з'ясувалося, передзвонив я мамі, вже коли ця революція перемогла.

«Обличчя російсько-української війни», 02.12.2024 року. Український воїн веде вогонь по російських окупантах у Донецькій області.

Світлина: Олег Петрасюк / Пресслужба 24-ї окремої механізованої бригади імені Короля Данила /

У ніч на 22 лютого безсонний Майдан прокинувся від звістки про втечу Януковича. Диктатора нарешті відсторонено від влади: можливо, не в той спосіб, як багатьом із нас мріялося, та все ж протест досяг успіху.

А втім, нічого хоча б віддалено схожого на свято в просякнутому липкою чорною курявою повітрі не відчувалося. Натомість була тризна впереміш із настоженим очікуванням. А ще були безліч розгублених, втомлених облич чоловіків і жінок. Багатьом із них відпочити не судилося: з початком російського вторгнення кийки та каміння в руках революціонерів замінять автомати, а лінія фронту з печерських пагорбів зміститься на далекий Донбас.

Як вчить радянська пісня, революція – це процес, в якого є початок, але немає кінця. Запустивши після відсторонення диктатора зміну політичного режиму, Майдан лише створив передумови для втілення власної програми, яка передбачає інтеграцію України до західного світу, включно з ЄС і НАТО, а відтак – подолання наслідків багатовікової російської колонізації.

Протягом 2014–2016 років обидві ці взаємопов'язані вимоги були зафіксовані на конституційному та законодавчому рівнях.

Тим часом головне гасло протестів, запозичене в українського визвольного руху середини ХХ століття, стало офіційним вітанням перших осіб державного апарату. Безліч активістів розсіялися по інституціях усіх рівнів, регіонів і галузей, беручи участь у реформаційних процесах.

«Обличчя російсько-української війни», 10.11.2024 року. Серебрянське лісництво – сосновий ліс на захід від міста Кремінна на півночі Луганської області. Лісовий масив знаходиться приблизно за вісім кілометрів від Кремінної – міста, захопленого росіянами невдовзі після початку повномасштабного вторгнення в Україну. У лісі бої йдуть з осені 2022 року, без захоплення цього лісу російські окупанти не можуть вийти на адміністративні кордони Луганської області.

Світлина: Костянтин Ліберов / Libkos /

Із початком війни на Донбасі саме майданівці склали кістяк добровольчих батальйонів, що своєю чергою виступили одним із рушіїв напроцуд успішної, як бачимо сьогодні, трансформації Збройних сил України та сектору національної безпеки загалом.

Майдан став державою.

На жаль, нею став і Антимайдан також. Точніше йдеться про державу, яка була Антимайданом задовго до появи такого слова. Справді, якщо замислитися, ви не знайдете в сучасній Росії жодної іншої сталої ідеології, окрім цього істеричного прагнення за всяку ціну зупинити історію, не дозволити Події відбутися: як на власній території, так і за кордоном. Господар Кремля чудово усвідомлює покладену на нього тисячолітньою імперською традицією функцію «жандарма Європи», як, властиво, усвідомлює і значення Майдану для українського нацбїлдіngu.

«Джерелом усієї нинішньої влади на Україні є держпереворот», – твердить Путін. «Це [Револуція гідності] принесло Україні встановлення такого режиму в Києві, який виявився небезпечним для нас», – зі зворушливою безпосередністю тлумачить слова диктатора його пресекретар Дмитрій Пєсков.

Якщо повернення Януковича на Банкову в разі успіху оригінального плану «СВО» справді розглядалося окупантами як спосіб легітимізувати свою владу над завойованою державою, то їхня логіка очевидна: все, що відбулося в Україні під час і внаслідок Майдану, є «збоченням», а тому мусить бути викреслене з історії шляхом символічної реставрації ситуації, яка передувала листопаду 2013.

«Символічної» – ключове тут слово, оскільки в дійсності, певна річ, йшлося би про пародію на дореволюційну Україну, ретельно очищену від будь-яких натяків на громадянське суспільство, національну свідомість і демократичні процедури.

Внаслідок ініційованих Револуцією гідності тектонічних процесів пострадянський світ, котрим ми його знали, повільно та болісно конав майже десятиліття. Аж доки під ранок 24 лютого 2022 не випустив дух. На його місце прийшли відразу два антагоністичні проекти майбутнього: їхнє зіткнення було неминучим, оскільки успіх одного означає смерть іншого.

Протягом наступних місяців більшість країн світу зробили свій вибір, ставши союзниками, відкритими чи сором'язливими, однієї зі сторін – останнім геополітичним протистоянням співставних обсягів була «холодна війна».

Так Майдан вийшов на глобальний рівень. Заледве протестувальники із засніженого Києва в будівельних касках і копійчаних респіраторах могли уявити масштаби власного впливу на світову історію. Проте саме такою є справжня Подія: національна за формою, універсальна за змістом, глобальна за значенням.

На перший погляд це може здатися дивним, однак історичний час рідко коли збігається з календарним. Йдеться про те, що Подія, наче масивне небесне тіло в астрофізиці, організовує час довкола себе, замість гравітації послуговуючись власною значущістю для людських суспільств.

Так, наприклад, у західній історіографії часто говорять про «довге XIX століття», хронологічні рамки якого визначаються, відповідно, Великою Французькою революцією та початком Першої світової війни. Або про «коротке XX-те»: від 1914 до розпаду Радянського Союзу.

За тією ж логікою не буде великим перебільшенням припустити, що у нас за вікном триває довгий 2014-й – сказати б, «Майдан довгого тривання». Адже наслідки Революції гідності, наче кола на воді, ось уже одинадцятий рік продовжують розходитися навсібіч.

«Обличчя російсько-української війни», 20.11.2024 року. Український воїн в окопі на лінії фронту біля Часового Яру. | Світлина: Олег Петрасюк / 24-та окрема механізована бригада імені короля Данила / Reuters /

Відлуння нашої національної Події чути тепер у той чи інший спосіб у найрізноманітніших куточках планети: від США, де питання допомоги Україні стало однією з важливих тем президентської кампанії, до країн Середнього Сходу та Північної Африки, котрі внаслідок російської агресії переживають зростання цін на продовольство.

Тим часом суто з політичної точки зору прагнення Майдану, окрім найбільш поверхневих, все ще не реалізовано. Як і будь-яка велика революція, наша вимірнюється не тижнями й місяцями, а роками, якщо не десятиліттями. З огляду на вже пройдену дистанцію та геополітичну ситуацію, витворену

здатністю нації чинити ефективний спротив завойовникам, немає сумнівів, що Україна рано чи пізно стане членом ЄС.

Попри землетрус, спричинений поверненням Дональда Трампа до Білого дому, мало хто в Північноатлантичному альянсі заперечує ключову роль Києва в повоєнній архітектурі безпеки на континенті: НАТО потребуватиме України не менше, ніж Україна потребує НАТО.

«Обличчя російсько-української війни», 07.11.2024 року. Російські окупанти постійно атакують Харків дронами та ракетами, скидають на місто авіабомби. Незважаючи на постійні російські удари, Харківський національний академічний театр опери та балету продовжує працювати – хоча артисти проводять репетиції не в основному залі, а в підвалі, який також служить укриттям від обстрілів. 7 листопада у театрі відбулася прем'єра балету-притчі «Драконові пісні», музику до якого написав Максим Коломієць. На світліні глядачі аплодують артистам.

Світлина: Diego Fedele / Getty Images /

Якщо ж одного прекрасного дня, внаслідок перенапруги від війни на виснаження замість запланованої «спеціальної операції» строком у тиждень, Російська Федерація припинить своє існування (принаймні в тому вигляді, в якому ми її знаємо), можна буде сміливо стверджувати, що Майдан навіть перевиконав свою програму. Що ж, приємно, коли побічним продуктом вашої готовності захищати власні права стає колапс останньої імперії у світі, чи не так?

* * *

Повертаючись до уявного експерименту з початку тексту, доречно навести й інші заголовки поточних новин:

- «Мільйон загиблих та поранених. WSJ про втрати України та Росії на війні»;
- «За даними ООН, понад 6,5 мільйона українців стали біженцями від початку вторгнення рф»;
- «В Україні заміновано 26 % території»;
- «В Україні пошкоджено 50 % усієї енергосистеми країни» тощо.

Значна частина моїх знайомих з 2013-го, дізнавшись, що на них чекає подібне майбутнє, справедливо жажнулися би та вмить перетворилися на затятих консерваторів. Мовляв, краще вже лишити все як є, не каламутити воду і не розгойдувати човен. Власне, багато хто саме так і твердить зараз; кожен день війни посилює ці голоси.

Проте правда в тому, що під час революції суспільство обирало не між старим і новим – на практиці такого вибору не існує ніколи, – а між двома варіантами нового: тим, що розгортається в Україні після втечі Януковича, і тим, з яким ми б'ємося на смерть майже три роки поспіль.

«Обличчя російсько-української війни». Український війн – оператор дрону. Донецька область, 21 грудня 2024 року.

Світлина: Wolfgang Schwan / Anadolu Agency /

Якщо історія справді здатна чомусь навчити, так це тому, що прогрес і свобода дуже дорого коштують. Обмаль суспільств спромоглися розрахуватися за власну Подію «малою кров'ю». З порівняльної точки зору ціна, яку щодня платить Україна, попри свій страхітливий масштаб, є радше правилом, аніж винятком.

Можна було б навести затерту цитату Бенджаміна Франкліна стосовно вибору між свободою та безпекою (або ж її парафраз про свободу та хліб, що його приписують Бандері), утім, у моменті значно продуктивнішим видається почистити зброю та підтягнути бронік.

Либонь, вперше за багато століть Україна є не лише сценою, де розгортаються визначальні події світової історії – тут якраз нічого нового, – але й їхнім головним актором.

Згідно з Бадью, Подія, щоби повною мірою розкрити закладений у ній історією потенціал, вимагає від послідовників вірності собі.

Якщо ми хочемо добігти цей марафон до переможної стрічки, не зійшовши з дистанції передчасно через втому та вигорання, мусимо раз по раз нагадувати одне одному про вибір, який ми зробили на центральній київській площі 11 років тому.

Революція гідності триває – лишаємося гідними її. *(кінець серії)*

Максим Осадчук, історик, військовослужбовець, громадський активіст; 21.11.2024 р.;
джерело: pravda.com.ua; світлина автора: ukrainer.net;
світлини із серії «Обличчя російсько-української війни» від редакції «ХГ»

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München
Inhaber, Herausgeber und Verleger:
Apostolische Exarchie für katholische
Ukrainer in Deutschland und
Skandinavien D-81629 Postfach 86 02 69

Погляди авторів не завжди
відповідають поглядам редакції.
Редакція в потребі скорочує і мовно
виправляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.
Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur:
Bohdan Pidlisetskyy

Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@ukrainische-kirche.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
<https://ukrainische-kirche.eu>
Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto:
Apostolische Exarchie

LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF 1 M 0 5